

har den fornødne sikkerhedsgodkendelse til at modtage og behandle sådanne oplysninger.

Ved at placere kompetencen til prøvelse af politiets afgørelser om frihedsberøvelse, jf. udlændingelovens § 36, af udlændinge, der må anses for en fare for statens sikkerhed, og som har en sag om udvisning og mulig udsendelse under behandling, ved samme instans som den, der skal tage stilling til spørgsmålet om udvisning og udsendelse, skal man være opmærksom på mulige habilitetsspørgsmål.

Det bør – henset til sagernes alvorlige karakter – sikres, at der ved statens førelse af disse sager er tilknyttet de nødvendige kompetencer samt kendskab til sagens faktiske omstændigheder til statens repræsentation.

Om sikkerhedsgodkendelse af aktører og om mulig fremlæggelse af PET's materiale:

Ved modellen må der gøres op med, om og i givet fald i hvilken grad der skal arbejdes med særlig sikkerhedsgodkendelse af de implicerede personer i sagen. Der skal således tages stilling til, i hvilken grad de af prøvelsesinstansens medlemmer, der ikke er dommere, og andet personale ved instansen samt de implicerede advokater er særligt sikkerhedsgodkendte.

Prøvelsen af frihedsberøvelsen tænkes – på samme måde som prøvelsen af blandt andet spørgsmålet om udvisning og udsendelse – med inspiration fra den britiske SIAC-model opdelt i åbne og lukkede møder afhængigt af, hvilket materiale der fremlægges. Der udpeges en række »særlige advokater«, der alle er sikkerhedsgodkendte. I de sager, hvor en del af sagens materiale består af lukket materiale, får den til sagen særligt godkendte advokat adgang til de fortrolige og lukkede oplysninger, der ligger til grund for afgørelsen om farevurderingen. Herefter må den særligt godkendte advokat ikke konferere med udlændingen. Den særligt godkendte advokat har herudover mulighed for at gøre indsigelse mod materialet, herunder at søge at få lukket materiale overført til det åbne materiale. Udlændingen og dennes egen advokat har imidlertid ikke adgang til lukket materiale.

Der skal også i relation til regler om frihedsberøvelse, såfremt der indføres et system med »særligt godkendte advokater«, tages selvstændig stilling til, om sådanne advokaters identitet generelt skal være offentligt kendt, eller om der er behov for hemmeligholdelse heraf.

Der er desuden behov for i relation til muligheden for at opdele en sags materiale i såkaldt lukket og åbent materiale at tage stilling til betydningen af, at

den særligt godkendte advokat søger at få dele af det lukkede materiale overført til det åbne materiale.

Efter arbejdsgruppens opfattelse bør der – under hensyntagen til PET's behov for at kunne udøve en effektiv efterretningsindsats – skabes en model, hvor PET, efter at den særlige advokat har begæret lukket materiale overført til åbent materiale, får mulighed for over for prøvelsesinstansen at argumentere for, at materialet fortsat skal være lukket.

Såfremt prøvelsesinstansen herefter måtte beslutte, at materialet bør overføres fra det lukkede til det åbne materiale, bør der skabes mulighed for, at PET indstiller til justitsministeren, at sagen opgives videreført. Dette indebærer i givet fald, at farevurderingen ophæves.

Der er således i modellen tale om, at det kun er politiet, prøvelsesinstanserne og efter omstændighederne en særlig sikkerhedsgodkendt advokat eller lignende partsrepræsentant for den pågældende, der bliver gjort bekendt med det særligt følsomme materiale fra PET, og at det er en og samme prøvelsesinstans, der vurderer alle aspekter af sagen; sikkerhedsvurdering, udvisning, udsendelse og frihedsberøvelse under sagsbehandlingen.

En række indgreb og vilkår relaterer sig til spørgsmålet om frihedsberøvelse, herunder spørgsmål om anvendelsen af isolation og brev- og besøgskontrol.

Disse indgreb og vilkår er efter arbejdsgruppens opfattelse fortsat egnede til anvendelse i forbindelse med den ovennævnte model.

Arbejdsgruppen finder imidlertid – også henset til de hidtidige konkrete erfaringer med sager om staten sikkerhed – at der kan være behov for et supplement til de gældende indgreb og vilkår.

Det er et selvstændigt formål med reglerne om mulighed for indgreb og vilkår under en sag om statens sikkerhed, at det sker med henblik på at sikre muligheden for udvisning og udsendelse af den pågældende udlænding.

Det kan udgøre et vigtigt selvstændigt moment i den forbindelse, hvis udlændingen – efter at den pågældende har fået at vide, at pågældende må anses for en fare for statens sikkerhed – gennem interviews og offentlig omtale af sin person søger at skabe sig et grundlag for, at den pågældende ikke vil kunne udsendes på grund af princippet om non-refoulement.

Der er derfor grund til at overveje, om der i sager af denne karakter – hvor statens ønske om at kunne effektuere en udvisning er særligt stærkt – bør indføres en hjemmel, der udtrykkeligt og direkte møntet på disse sager giver politiet som udsendelsesmyndighed, jf. udlændingelovens § 30, stk. 2, mulighed for efter en